

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZADRU

Poslovni broj 4 K-52/10
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO
ODVJETNIŠTVO U ZADRU

Prilježeno: 9-02-2011		
Org.jed.	Broj	Prilog

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Zadru u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Radmana kao predsjednika vijeća, Dijane Grancarić i Ante Anića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Renate Roginek kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv **optuženika NIKOLE MUNJESA** zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, a povodom optužnice Županijskog državnog odvjetnika u Zadru, broj KT- 14/95 od 27. lipnja 1995. godine, nakon obnovljene glavne i javne rasprave, održane dana 17., 18. i 19. siječnja, te 03. veljače 2011. godine u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika Radovana Marjanovića kao zastupnika optužbe, optuženika Nikole Munjesa i njegovog branitelja Slavena Dmitrovića odvjetnika iz Zadra, te oštećenika Duje Pešuta, dana 04. veljače 2011. godine u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika Radovana Marjanovića kao zastupnika optužbe, optuženika Nikole Munjesa i njegovog branitelja Slavena Dmitrovića odvjetnika iz Zadra;

presudio je

Temeljem odredbe članka 411. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku prijašnja presuda ovog suda poslovnog broja K-36/95 od 9. listopada 1995. godine pravomoćne 6. studenog 1995. godine a u odnosu na **optuženika NIKOLU MUNJESA** se u cijelosti ostavlja na snazi.

Temeljem odredbe članka 355. stavak 1. točka 6. Zakona o kaznenom postupku u svezi odredbe članka 45. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske optuženiku Nikoli Munjesu se u izrečenu kaznu zatvora u trajanju od 9 godina uračunava vrijeme koje je proveo u ekstradicijском pritvoru i pritvoru zatvora u Zadru i to od 23. ožujka 2010. godine od 00,00 sati, pa nadalje.

Temeljem odredbe članka 355. stavak 1. točka 7. u svezi odredbe članka 122. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku optuženik Nikola Munjes dužan je naknaditi stvaran trošak obnovljenog kaznenog postupka u iznosu od 4.920,00 kuna, te paušalan trošak kaznenog postupka u iznosu od 3.000,00 kuna, slijedom čega je dužan naknaditi sveukupan trošak kaznenog postupka od 7.920,00 kuna u korist državnog proračuna Republike Hrvatske i to u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude, pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Zadru podiglo je pod brojem KT-9/95 od 27. lipnja 2005. godine optužnicu protiv optuženika Branka Bote, Save Šarića i Nikole Munjesa stavljajući optuženicima Branku Boti i Savi Šariću u predmetu suda poslovnog broja K-36/95 na teret počinjenje jednog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, a isto tako je optužnicom istog poslovnog broja stavilo na teret počinjenje jednog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske optuženiku Nikoli Munjesu u predmetu suda poslovnog broja K-37/95, te je protiv svih imenovanih optuženika proveden jedinstveni postupak i donijeta jedna presuda pod brojem K-36/95 temeljem rješenja suda poslovnog broja Kv-125/95 od 12. srpnja 1995. godine.

Županijski sud u Zadru je rješenjem Kv-176/95 (K-36/95) od 02. listopada 2005. godine odlučilo da se optuženicima Branku Boti, Savi Šariću i Nikoli Munjesu sudi u odsutnosti zbog naprijed navedenih kaznenih djela, ovo iz razloga što su isti napustili Republiku Hrvatsku i postali nedostupni državnim tijelima progona, te je protiv imenovanih optuženika u njihovoj odsutnosti proveden kazneni postupak, te su u konačnici svi imenovani optuženici presudom poslovnog broja K-36/95 od 09. listopada 2005. godine proglašeni krivima i to optuženik Nikola Munjes zbog počinjenog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (iz točke 1. izreke dotične presude) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od devet (9) godina, dok su optuženici Branko Bota i Savo Šarić istom presudom zbog počinjenog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (iz točke 2. izreke dotične presude) optuženici Branko Bota i Savo Šarić osuđeni svaki na kaznu zatvora od sedam (7) godina.

Presuda (poslovnog broja K-36/95) od 09. listopada 1995. godine postala je pravomoćna dana 05. studenog 1995. godine.

Navedenom presudom – poslovnog broja K-36/95 od 09. listopada 1995. godine, pravomoćne dana 05. studenog 1995. godine – optuženik Nikola Munjes proglašen je krivim i osuđen u odsutnosti na kaznu zatvora u trajanju od devet (9) godina, stoga što je dana 22. rujna 1991. godine u Perušiću kod Benkovca, kao pripadnik milicije tzv. „Republike Srpske Krajine“ – slijedeći na privremeno zaposjednutom području Hrvatske srpsku politiku – sudjelujući, zajedno s više drugih pripadnika iste milicije u prijetnjama i fizičkom zlostavljanju mještana hrvatske nacionalnosti, protivno članku 3. stavak 1. a i c Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, prihvaćene u Ženevi 1949. godine i članku 4. Dopunskog sporazuma uz tu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol III), prilikom susreta s Dujom Pešutom rođenim 1952. godine, kojeg su zajedno s Grgom Pešutom rođenim 1935. godine vodili u „Stanicu milicije Benkovac“ zbog sumnje da surađuje s Hrvatskom vojskom, bez ikakvog povoda Duju Pešuta stao tući nogama i kundakom puške, a potom ga ugrizao za vrat govoreći da će se napiti ustaške krvi, pa mu je zatim vojničkim bajunetom zarezao vrat i pio krv, te ga nastavio udarati kundakom po glavi, a kada je Grgo Pešut prigovorio takvom postupanju, rekavši da

će ubiti pravedna čovjeka, kazao Grgi Pešutu da se – ustaše i zmije mogu samo tako uništiti, pa je potom jedan od prisutnih pripadnika iste grupe i njega s cijevi puške udario u predio prsiju; pa da je dakle kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, pri vršenju osobnog napada na pojedine civilne osobe, mučio, nečovječno postupao, te primjenjivao mjere terora prema civilnim osobama; čime da je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Odnosna pravomoćna presuda u odnosu na optuženika Nikolu Munjesa odnosno počinjeno kazneno djelo imenovanog optuženika temeljeno je činjenično i pravno na iskazima svjedoka Duje Pešuta i Grge Pešuta.

Kako je optuženik Nikola Munjes bio i nakon pravomoćnosti presude poslovnog broja K-36/95 odsutan i nedostižan državnim tijelima Republike Hrvatske, temeljem naloga suda je prema istom izdana (međunarodna) tjeratica (poslovnog broja Su IK-34/97).

Optuženik Nikola Munjes je poradi izdržavanja izrečene kazne zatvora u trajanju od 9 (devet) godina uhićen u Republici Crnoj Gori, te mu je rješenjem Višeg suda u Podgorici broj Kri br. 263/10 određen ekstradicijski pritvor koji je pritvor počeo teći dana 23. ožujka 2010. godine u 00.00 sati, a imenovani optuženik je temeljem rješenja Ministarstva pravde Republike Crne Gore, broj 03-1902/10 od 28. rujna 2010. godine izručen Republici Hrvatskoj radi predaje nadležnom sudu, a u cilju izvršenja zatvorske kazne od devet (9) godina, te je dana 20. listopada 2010. godine iz Republike Crne Gore izručen i istoga dana prepraćen u Zatvor u Zadar radi izvršenja navedene zatvorske kazne u trajanju od devet (9) godina zbog počinjenog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, a na koju je zatvorsku kaznu osuđen u odsutnosti.

Optuženik Nikola Munjes podnio je dana 21. listopada 2010. godine zahtjev za obnovu predmetnog kaznenog postupka koji je kod suda zaprimljen dana 22. listopada 2010. godine, povodom kojeg je zahtjeva imenovanog optuženika, Županijski sud u Zadru donio rješenje, broj Kv-280/10 (K-36/95), dana 09. studenog 2010. godine, kojim je rješenjem – dopuštena obnova predmetnog kaznenog postupka protiv optuženika Nikole Munjesa, koji je optuženik presudom ovoga suda poslovnog broja K-36/95, a kako je i ranije navedeno, pravomoćno osuđen na kaznu zatvora u trajanju od devet (9) godina zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Slijedom dopuštene obnove kaznenog postupka, predmetni kazneni spis protiv optuženika Nikole Munjesa zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, je u obnovljenom postupku vođen pod poslovnim brojem 4 K-52/10.

Rješenjem suda 9 Kv-294/10, dana 12. studenog 2010. godine u odnosu na optuženika Nikolu Munjesa obustavljeno je izvršenje kazne zatvora u trajanju od devet (9) godina, te je istim rješenjem imenovanom optuženiku određena mjera pritvora po osnovi odredbe članka 102. stavak 1. točka 1. Zakona o kaznenom postupku.

U obnovljenom kaznenom postupku (dakle, u optuženikovoju nazočnosti), optuženik Nikola Munjes je u odnosu na optužbu istakao da se ne smatra krivim.

U dokaznom postupku provedeni dokazi na način da su (u obnovljenom postupku) ponovno ispitani svjedoci Dujo Pešut i Grgo Pešut, a u obnovljenom postupku provedeni su i dokazi koji u ranijem postupku nisu bili provedeni i to ispitan je svjedok Ante Pešut, proveden je dokaz prepoznavanja optuženika od strane Duje Pešuta, Grge Pešura i Ante Pešuta, provedeno je psihijatrijsko vještačenje optuženika Nikole Munjesa po vještakinji prim. dr. sc. Elizabeti Dadić – Hero, pročitana je liječnička dokumentacija za optuženika, izvršen uvid u dvije fotografije na kojima se nalazi i fotografija optuženika, pročitana je izvadak iz kaznene evidencije za optuženika, a na koncu je optuženik iznio svoju obranu.

Optuženik Nikola Munjes u svojoj je obrani u bitnome naveo da s djelom za koje se tereti nema veze jer da isto nije počinio, da svjedoke u ovom kaznenom postupku ne poznaje, da nije imao niti razloga da se nad istima izživljava.

Kazao je da je u inkriminiranom vremenu bio pripadnik milicije SAO Krajine, a da je glavni u miliciji bio Milan Martić, da je radio u miliciji u Benkovcu koja je brojila 21. ili 22. osobe od kojih da su sačinjena tri odjeljenja, pa da je tako jednome i imenovani optuženik pripadao. Kazao je da je radio kao običan policajac da se radilo od 07,00 sati ujutro do 07,00 sati idućeg dana, nakon čega da bi imao 48 sati slobodno.

Dana 21. rujna 1991. godine da je bio na sahrani susjedu Veliboru Cupaću, nakon koje da je išao kući u Korlat, a da je sahrana na njega utjecala na način da je bio u šoku, potom da je uvečer išao iz Korlata u Benkovac te da je te subote 21. rujna 1991. godine u Benkovac te da je od 21,00 do 23,00 sata bio u Benkovcu sa prijateljima, nakon čega da je išao u milicijski stacionar spavati.

U nedjelju, 22. rujna 1991. godine da je nešto duže spavao, te da je s prijateljima otišao na kavu, popodne nakon ručka da je išao malo odmoriti poglavito nakon šoka koji je doživio uslijed smrti Velibora Cupaća, da se te nedjelje nigdje nije „micao“ nego da je i ostatak dana proveo u gradu i milicijskom stacionaru.

Kazao je da u Perušiću nikada nije bio, da kao pripadnik milicije nije sudjelovao ni u kakvim borbenim akcijama, a da je u sastav milicije ušao jer da su mu mještani govorili da neka ide, no da je s osobama hrvatske nacionalnosti imao sasvim normalan stav, te da je imao i prijatelje hrvate, ali da se s prijateljima Hrvatima vidio prije rata, odnosno prije inkriminiranog dana, te da nikada poslije nije pokušao doći u kontakt s istima, ali je kazao da se nakon što su počela „odvajanja“ srba i hrvata i on odvojio jer da se morao nekoj strani priključiti. Kazao je također da je i prema osobama srpske nacionalnosti bilo terora id strane paravojnih formacija ako su ti srbi bili prijatelji s Hrvatima, a da on nikada nije osjećao nelagodu, teror ili slično od strane JNA, milicije SAO krajine a niti od drugih paravojnih formacija.

U odnosu na „odlaske“ hrvata s tog područja kazao je da nije imao nikakve ovlasti te da stoga nije mogao spriječiti njihov odlazak, a niti da je mogao utjecati na druge milicajce da spriječe njihov odlazak.

Kazao je da je prije rada u miliciji radio u građevinskoj firmi do 1988. godine, a onda da je na „crno“ radio u kamenolomu, po kojem da je radu malo zarađivao, pa da je otišao raditi u miliciju. Isto je tako kazao da se rekreativno za vrijeme školovanja bavio prije rata sportom i to – atletikom i karateom.

Rekao je da su svjedoci koji su ga teretili u ovom postupku zamijenili za jednu osobu iz Bukovića koji se preziva Rajić ili Rakić, a potom je kazao da je ta osoba koja je počinila djelo prema Duju Pešutu Željko Ležaja koji da se i inače izživljavao prema civilima i hrvatske i srpske nacionalnosti, da je na terenu inkriminiranog dana bio upravo Željko Ležaja i njegovo odjeljenje, a istako je da s Željkom Ležaja nikada nije sudjelovao u razgovoru. Glede samog djela i Željka Ležaje kazao je da je o djelu koje mu se stavlja na teret saznao kada je u Republici Crnoj Gori pročitao optužnicu pa da je razmišljao kako dokazati da nije počinitelj toga djela, a na upit od kada zna da je Željko Ležaja počinitelj toga djela kazao je od dana kada je djelo počinjeno, te da je saznao da je to djelo počinjeno uvečer nakon sprovida Velibora Cupaća kada da je saznao od osobe nadimka „Micko“, i od kolege Zorana Dobrića da je to djelo počinio Željko Ležaja, što da su mu ovi kazali dana 22. rujna 1991. godine oko podneva. Željko Ležaja da je inače osoba niže visine od imenovanog optuženika, da je deblji i širi od odnosnog imenovanog optuženika, te da je Željko Ležaja tada imao dugu plavu kosu do ramena, te je glede Željka Ležaje kazao da ne zna zašto ga ranije u svojoj obrani (od. 19. siječnja 2011. godine) nije spomenuo. (list 183 – 185, 214 – 216 spisa).

Svjedok Dujo Pešut u svom je iskazu u obnovljenom postupku ponovio sve iznijeto u ranijem postupku, a iz njegovog cjelokupnog iskaza, pored ostalog, proizlazi da se više ne sjeća datuma, ali da se sjeća da su u nedjelju krajem mjeseca rujna 1991. godine radili na seoskom putu, da je oko 17,00 sati išao na telefon u Perušić Donji, da ga je u povratku zatekla grupa naoružanih uniformiranih četnika – „Martićevaca“ među kojima da je bio i optuženik Nikola Munjes koji da je tu grupu i vodio, no da je on, tj. Nikola Munjes potom se s dijelom te uniformirane grupe razdvojio, te otišao u drugom smjeru od djela grupe koja je išla s odnosnim svjedokom kada su išli pješke cca 2 kilometra prema vojnom automobilu, a kada su već bili u vojnom automobilu da je vidio ponovno Nikolu Munjesa kada je među ostalim članovima te uniformirane grupe vodio Grgu Pešuta. Kazao je da su ga odmah čim su ga zaustavili tukli sa puškama. Također je kazao da je bio odveden zajedno s Grgom Pešutom tim vojnim automobilom u stanicu milicije u Benkovac. Međutim, da ga je tijekom puta za Benkovac optuženik Nikola Munjes više puta udario rukom po vratu i to najmanje 100 puta da je dobio „karate“ udarac od optuženika Nikole Munjesa, a također da ga je tukao i po glavi, te da ga je optuženik Nikola Munjes pokušao ugristi otraga za vrat, pa kada na takav način nije uspio rasparati kožu i „pustiti krv“, da je iz čizme izvadio bajunet i da mu je istim zarezao vrat sa stražnje strane, pri čemu da je optuženik Nikola Munjes govorio – „da se hoće napiti ustaške krvi“, pri čemu je kazao da mu je to sve optuženik radio iza leđa pa da nije uspio vidjeti, ali da je imenovani svjedok osjetio da mu optuženik nešto radi po vratu u vidu kao da – „pije“ pri čemu da mu se optuženik nalazio s desne strane, a da je imenovanog svjedoka, u tim trenucima, jedan drugi četnik koji se nalazio ispred, imenovanog svjedoka držao za kosu te da mu je spustio glavu prema koljenima kada ga je optuženik Nikola Munjes uboo u vrat i pio, odnosno lizao krv. Glede toga kazao je da mu je zadao dvije rane jednu manju i drugu veću, da mu je košulja od krvi bila

potpuno krvava ovo i od ozlijede arkade koju je također zadobio od udarca optuženika Nikole Munjesa, a i od ozlijede nosa koju mu ozljeđu nije zadao optuženik Nikola Munjes, no kazao je da su sve navedene rane zarasle, pri čemu je kazao da je bilo takvo vrijeme poradi kojeg nije otišao liječniku. Također je kazao da je bio udaran i kundacima puške kroz cijelo vrijeme putovanja do Benkovca.

Nadalje je kazao da je Grgo Pešut tada kada je optuženik Nikola Munjes uboo imenovanog svjedoka (op. Duju Pešuta) – nešto rekao, pa da su i Grgu Pešuta tukli i to na način da su s cijev puške udarali u njegova prsa, no kazao je da Grgu Pešuta nije tukao optuženik Nikola Munjes, da kada su u milicijsku stanicu u Benkovac stigli da su bili dovedeni u podrum gdje da je bio imenovani svjedok također udaran od strane milicajca Žeželja.

Kazao je da su uvečer bili pušteni iz stanice milicije u Benkovcu, te da su i imenovani svjedok i Grgo Pešut išli potom svojim kućama u Perušić.

Glede optuženika Nikole Munjesa imenovani je svjedok kazao da ga poznaje samo iz viđenja i to od 16. rujna 1991. godine kada je optuženik Nikola Munjes također kao vođa grupe skupljao hrvate po Benkovcu kako bi ih razmijenio za jednog Končarevića koji je bio šef milicije u Karinu i koji je (op. Končarević) bio u to vrijeme zarobljen od strane hrvatske vojske, a da je imenovani svjedok bio jedan od zarobljenih hrvata koji su poslužili za razmjenu za navedenog Končarevića, no kazao je da je za ime optuženika Nikole Munjesa saznao tek kasnije od svoga brata Ante Pešuta koji da je s optuženikom Nikolom Munjesom prije i radio, također da je za ime Nikolu Munjesa kao počinitelja djela spram njega saznao i od Jugoslava Novkovića, Duška Bukarice i Dragiše Pupovca koji su bili kao i optuženik Nikola Munjes – „Martićevci“. Isto je tako kazao da je optuženik Nikola Munjes sa svojom žutom kosom odskakao od ostalih „Martićevaca“, te da mu je optuženik Nikola Munjes kada je jedne prilike odvodio imenovanog svjedoka iz banke kazao: „idi direktore na čelo kolone“.

Naveo je da je po njegovom stavu grupa uniformiranih „martićevaca“ koju je predvodio optuženik Nikola Munjes smatrala da su imenovani svjedok (op. Duju Pešut) i Grgo Pešut bili utjecajni u mjestu, te da su stoga bili meta njihova napada, a kazao je da su ga u stanici milicije u Benkovcu teretiti da je zajedno s Grgom Pešutom organizirao nabavku brašna za postrojbe MUP-a i da je brašno prevezeno u Biograd, kao i da je posjedovao oružje, a što sve da nije bila istina.

Kazao je da je osoba koja ga je ubola u stražnji dio vrata imala žutu boju kose, ali da ni od prilike ne zna koju dužine kose je ta osoba imala.

U konačnici je naveo da je zbog opasnosti svoju kuću u Perušiću napustio 26. studenog 1991. godine, a kada se nije uspio domoći suvereniteta Republike Hrvatske, da je otišao živjeti u jedan otvoreni – grob, iz kojeg da je groba izašao 08. siječnja 1992. godine i otišao na stanicu milicije u Benkovac kojeg da su dana „Martićevci“ otkrili da je do tada spavao u grobu, da je u miliciji tada kazao da postoje dvije solucije – ili me strijeljajte, – ili me pustite na suverenitet Republike Hrvatske, kada da su ga pustili da ide na područje suvereniteta Republike Hrvatske,. No, kazao je da su u to vrijeme starčad koja je u Perušiću ostala bila vezivana žicom.

Nakon što je napustio privremeno okupirano područje, kazao je tri mjeseca imao noćne more strahota koje je proživio, a da su mu se te more vratile kada se ponovno nakon vojno redarstvene akcije „Oluja“ vratio u Perušić i da su iste ponovno tada trajale tri mjeseca, da se strahota sjeti i kada prođe ulicom i sjeti se tih događaja, a također kada prolazi pokraj groblja ili kada ide na groblje.

Svjedok Dujo Pešut pozvan u smislu odredbe članka 330. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku da se očituje o fotografiji te da li na istoj vidi počinitelja, kazao je da ne može reći da je crvenokosa osoba odjevena u šarenu maskirnu uniformu Nikola Munjes, odnosno počinitelj inkriminiranih radnji spram njega (op. svjedoka Duje Pešuta) jer da ta osoba na fotografiji ima urednu kosu, a da je inkriminiranog dana imala neurednu kosu da ta osoba na fotografiji ima dužu kosu od one koju je inkriminiranog dana percipirao, pri čemu je kazao da toga inkriminiranoga dana nije niti smio dobro pogledati osobu koja ga je mučila jer da im je takvo što bilo – zabranjeno a da je prije tog trenutka – mučenja dobio i kundakom po nosu te da se nije smio niti okretati, a niti gledati, da je u tim inkriminiranim trenutcima osjećao strah, da mu je bilo samo bitno izvući živu glavu, pa je tako kazao da se nalazio u tim trenutcima u takvom stanju da od silnih udaraca čak ni bol nije osjećao (list 11, 31, 42 – 43, 169 – 171, 211 – 213 spisa)

Svjedok Grgo Pešut u svom je iskazu u obnovljenom postupku ponovio sve iznijeto u ranijem postupku, a iz njegovog cjelokupnog iskaza, proizlazi da je dana 22. rujna 1991. godine radio sa više mještana među kojima je bio i Duje Pešut na seoskom putu, da su nakon obavljenog posla ručali i da je poslije ručka otišao kući, te da je kući otišao i Dujo Pešut. Toga dana oko 13,00 ili 14,00 sati da je čuo da ga netko zove, pa da je kroz prozor od kuće vidio da mu je kuća opkoljena, te da „vire“ pušćane cijevi prema kući, odnosno prema prozoru.

Nadalje je kazao, da je po traženju tih osoba 3 – 4 ili 5 osoba koje su sve bile maskirno odjevene, da im je na maskirnim uniformama pisalo „SAO“, otišao s njima i po njihovom traženju do dućana pri čemu da je bio u strahu jer da su mu kazale „ako nešto kaže što im ne odgovara da će dobiti udarac“, kao i „da će dobiti udarac ako na njihovo pitanje ne odgovori“, da su ga tako pitali „gdje je brašno i da li ga je izdavao“ pri čemu da su mislili da je brašno izdavao MUP-u Republike Hrvatske, pa da kad je odgovorio da nije da je – dobio udarac jer da im taj odgovor nije odgovarao. Također da su te osobe mislile da je odnosni svjedok posredstvom Duje Pešuta prodao MUP-u Hrvatske oko 2,5 tona brašna, da su te osobe tražile ključ dućana radi kontrole. Imenovani je svjedok kazao da nikome ništa nije prodavao, da su zajedno otišli do dućana to „prekontrolirati“, da su u dućan „oni“ otišli svi osim jednog člana i odnosnog svjedoka pri čemu je kazao da je imenovanog svjedoka cijelo vrijeme taj koji je ostao s njime (op. imenovanim svjedokom) udarao ispred dućana, te da se ispitivao o brašnu. Kazao je da te ljude nije poznavao, te da te osobe nisu iz Perušića.

Također je naveo da ga je jedna osoba iz te grupe udarala više puta na putu prema dućanu svijećom ne manjom od 50 milimetara sa hrvatskim grbom – po glavi poradi čega da mu je tekla i krv, da mu je sva glava bila natečena radi čega da i danas osjeća posljedice, da mu je ta osoba iz te grupe kazala da će imenovani svjedok i njegov kolega „pojesti tu svijeću“ a da tada tj. u tom trenutku nije znao na kojeg to kolegu – misli.

Nadalje, je naveo da su mu te osobe stavile „lisice“ na ruke i da su ga dovezli do vojnog auta sa sandukom u kojem je sanduku sa svake strane bila jedna klupa, a koji je vojni automobil bio udaljen od njegove kuće oko 1 kilometar, da je u tom vojnom automobilu u koji je po naređenju morao ući zatekao Duju Pešuta koji da je također bio vezan, te da je sjeo nasuprot Duje Pešuta, te je kazao da je u tom vojnom automobilu bilo oko 10-tak osoba, kao i ta grupa maskiranih pri čemu da ne zna koliko je bilo maskiranih jer da nije smio gledati.

Dok su se predmetnim vojnim automobilom vozili, kazao je da je jedan od četnika koji je Duju Pešutu sjedio s desne strane u jednom trenutku kada su bili izvan naselja i radi toga da nitko od mještana ne vidi što rade, rekao imenovanom svjedoku „da kuša ustaške krvi“, da je taj četnik uzeo nož, pa da je imenovani svjedok ovome rekao „što radiš od pravednog čovjeka“ jer da je mislio da će Duju Pešuta zaklati, a da je imenovanog svjedoka onda jedan drugi četnik koji je također bio u „sanduku“ vojnog automobila udario automatom u prsa, a da je tada onaj četnik koji je sjedio pored Duje Pešuta u dva navrata uboo Duju Pešuta nožem, odnosno kraćim vojničkim bajunetom u vrat sa stražnje strane vrata, da je vidio da je onda prstom obrisao krv s noža i da je polizao krv s toga prsta, te je kazao da je taj koji je to Duju Pešutu učinio govorio „da se ustaše i zmije treba tući u glavu“, pri čemu je kazao da tu osobu ne poznaje, a niti osobu koja je imenovanog svjedoka tukla, pri čemu je kazao da njega (op. Grgu Pešuta) nije tukla osoba koja je zarezala vrat Duju Pešutu, odnosno da ga nije tukao optuženik Nikola Munjes.

Kazao je da su dovezeni te zgrade u Milicijsku stanicu u Benkovac, gdje da su ih i nadalje tukli, a da su imenovanog svjedoka i Duju Pešuta navečer pustili kući, no kazao je da ga prilikom ispitivanja nitko nije tukao i da je uspio dokazati da brašno nije prodavao hrvatskoj vojsci odnosno MUP-u Republike Hrvatske, već da ga je prodao mještanima iz Perušića i Podluga.

S tim u svezi kazao je da drži da su on i Dujo Pešut bili meta iz razloga što su uživali određeno povjerenje ljudi, pri čemu da su imenovanom svjedoku pripisivali da je oko 2,5 tona brašna dao MUP-u Hrvatske što da ne odgovara istini jer da je to uspio i dokazati u stanici milicije u Benkovcu, a da pretpostavlja da su Duju Pešutu pripisivali to što je spadao u pismenije osobe toga kraja. Inače da su imenovani svjedok i Dujo Pešut bili civilne osobe i da su bili odjeveni u civilnu odjeću, te da su kuće imenovanog svjedoka i Duje Pešuta također bile civilne, te da iste nisu služile ni u kakve vojne svrhe.

Kazao je da do trenutka kada je napustio Perušić da je bilo više napada na kuću imenovanog svjedoka, a također i na kuću Duje Pešuta, pa da nisu niti spavali u vlastitim kućama, te da su zbog takvoga ponašanja i napustili Perušić i otišli u Zadar. U Perušić da se vratio nakon vojno redarstvene akcije „Oluja“, da je po povratku uvidio srušenu svoju kuću, te da mu je „dosta toga“ iz kuće bilo odneseno.

Prije rata u Perušiću gornjem je živjelo 2/3 hrvata, a 1/3 srba, a da je Perušić donji isključivo bio nastanjen Hrvatima. (list 29 – 30, 41 – 42, 167 – 169 spisa)

Svjedok Ante Pešut u svojem je iskazu, u obnovljenom postupku, u bitnome naveo da je saznao da je Dujo Pešut odveden od sada pokojnog Andrije Pešuta koji da mu je kazao „što ima Dujo na sebi, odvela su ga trojica ili četvorica“, pa da je

otišao u „srpski“ dio Perušića kada da su proletjela dva vojna automobila iz kojih da se čula vika, odnosno „veseli krikovi“, da je do njega došao Novica Berber i da je imenovanom svjedoku stavio automat – na prsa – da će ga ubiti, da se počeo braniti, vikati, da je pitao gdje mu je brat Dujo Pešut, pa da je do njih došao Jovo Šarić koji da je imenovanog htio vezati žicom, ali da je došao Jugoslav Novković – član milicije i da je Jovi Šariću i Novici Berberu kazao da (op. imenovanog svjedoka) – puste, što da su ovi i poslušali, da mu je onda Jugoslav Novković kazao da specijalna grupa harači i da on tu ne može ništa, nakon čega da se je vratio kući, te da su ljudi srpske nacionalnosti urgirali da se njegov brat Dujo Pešut - pusti.

Kazao je da je potom vidio svoga brata Duju Pešuta modrog po glavi, rukama, da je sa stražnje strane vrata bio izrezan, da je imao puknutu arkadu, te da mu je Dujo Pešut kazao da ga je tukla – plava osoba, nižeg rasta, mršavija osoba, da ga je tukla najviše za vrat, te da ga je ozlijedio vojničkim bajunetom za vrat, te da mu je lizao krv i da mu je kazao „da se ustaše i zmiije tuku po glavi“, da po imenu Dujo Pešut nije znao tu osobu koja mu je rečeno činila. No, da je onda kazao Duji Pešutu da je vidio tu osobu i da je tu osobu prepoznao kada je išla cestom zajedno s drugim članovima svoje grupe, kada da mu se i obratio riječima „žuti što vi tu radite“ ili „žuti što ti tu radiš“ i to kada je ta grupa išla prema kući Grge Pešuta.

U toj neto navedenoj uniformiranoj grupi da su samo dvoje bili „plave boje puti“ i to optuženik Nikola Munjes i Novica Berber, pa kada mu je Duje Pešut opisao tog počinitelja koji ga je tukao i uboo kazavši da je taj mršav, plav, sitan, da je imenovani svjedok kazao Duji Pešutu da je ta osoba – Nikola Munjes. S tim u svezi imenovani je svjedok kazao da je Novica Berber također nižeg rasta kao i Nikola Munjes, ali da Novica Berber nije mršav kao i Nikola Munjes, da Novica Berber ima „prčasti“ nos koji je nos drugačiji od nosa Nikole Munjesa, da glava Novice Berbera nije ni izbliza slična glavi Nikole Munjesa, da je boja kose Novice Berbera više smeđa za razliku od kose Nikole Munjesa koja da je tada bila crveno – žuta, a pri tome je kazao da Dujo Pešut – Novicu Berbera poznaje i to – od rođenja.

Mještani hrvatske nacionalnosti da su postepeno napustili Perušić, teko da je u Perušiću do vojno redarstvene akcije „Oluja“ ostao tek jedan Hrvat, što da govori da su svi Hrvati napustili Perušić, da je većina odvedena autobusima, ali da je bilo i bježanja kroz „miska polja“, da je tako i jedna obitelj srpske nacionalnosti bježala kroz misko polje do suvereniteta Republike Hrvatske, da su kuće u kojima su živjeli Hrvati a koji su iste napustili i pobjegli na područje suvereniteta Republike Hrvatske nastanjene srpskim stanovništvom, da je u Perušiću srušena i crkva i fratarska kuća, a kazao je da su Hrvati živjeli u strahu od paravojnih formacija i grupa koje su im upadale i u kuće, da su Hrvati bili odvoženi u Buković u cilju da ih se zastrašuje, a također da su u strahu bili i mještani srpske nacionalnosti koji su pomagali Hrvatima.

Naveo je da su Nikola Munjes i ostali iz njegove grupe bili odjeveni u maskirne uniforme, te da je Nikolu Munjesa od ranije znao jer da ga je znao vidati na gradilištima i u Benkovcu.

Svjedok Ante Pešut pozvan u smislu odredbe članka 330. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku da se očituje o fotografiji te da li na istoj vidi počinitelja, kazao je da je sto posto siguran da je optuženik Nikola Munjes na fotografiji na kojoj se nalazi i svećenik i to da je optuženik na toj fotografiji onaj s crvenom bojom kose odjeven u

maskirnu uniformu, a na fotografiji na kojoj su tri osobe da nije sto posto siguran ali da misli da je optuženik Nikola Munjes prva od osoba gledano s lijeva na desno (list 171 – 172, 213 spisa)

Iz zapisnika o prepoznavanju od strane Duje Pešuta, u bitnome proizlazi da je prije prepoznavanja, imenovani svjedok počinitelja djela opisao kazavši da ga je vidio prvi puta početkom mjeseca rujna 1991. godine i drugi puta inkriminiranog dana , da je počinitelj – optuženik Nikola Munjes izgledao kao sitan i opasan čovjek, „žuti čovjek“, visok negdje 180 centimetara, koji da nije tada bio niti debeo niti jak, već naprotiv „suhonjav“ s „žutom“ bojom kose koja da je kosa bila kratka, nadalje je kazao da nije bio ćelav, da je rođen negdje oko 1965. godine, da tempore criminis nije imao niti brkove, a niti bradu, da se boje glase optuženika više ne sjeća, ali da je govorio čistim „benkovačkim narječjem“, a nakon što je optuženik Nikola Munjes bio poredan u redu s još četvoricom osoba i držao broj „4“, svjedok Dujo Pešut nakon što je dobro pogledao svih 5 osoba nije mogao točno kazati koja je osoba Nikola Munjes kazavši pri tome da je prošlo 20 godina od dana kada ga je zadnji puta vidio odnosno od inkriminiranog događaja, ali da misli da je Nikola Munjes osoba koja je držala broj „5“ koja da ima glavu Nikole Munjesa, a da osoba koja je držala broj „2“ ima oči Nikole Munjesa. (list 159 – 160 spisa)

Iz zapisnika o prepoznavanju od strane Grga Pešuta, u bitnome proizlazi da je prije prepoznavanja, imenovani svjedok počinitelja djela nije mogao opisati kazavši da kada je Dujo Pešut bio uboden nožem da je vidio samo ruke počinitelja, da mu tada glavu („facu“) nije vidio stoga što je imenovani (op. Grgo Pešut) bio tada od strane drugih osoba tučen, krvav po glavi, da su mu oči poradi toga bile „zatvorene“, pa da je sve vidio samo kroz „maglu“, da taj „čin“ uboda nožem Duje Pešuta nije niti smio gledati, no da misli da je taj počinitelj imao kratku kosu, da ne zna koliko je taj počinitelj visok, a da je ta osoba sjedila pokraj Duje Pešuta, ali je kazao da su sve te osobe bile mlađe životne dobi, ali da su upravo one bile – najgore, pri čemu je kazao da se dotični inkriminirani događaj zbio u nedjelju – dana 22. ili 23. rujna 1991. godine, a kada je pogledao 5 osoba u redu kada je optuženik Nikola Munjes držao broj „2“, Grgo Pešut nije između istih mogao prepoznati počinitelja, rekavši pri tome da je od trenutka inkriminiranog događaja proteklo 20 godina. (list 161 – 162 spisa)

Iz zapisnika o prepoznavanju od strane Ante Pešuta, u bitnome proizlazi da je prije prepoznavanja, imenovani svjedok počinitelja djela opisao, kazavši da je vidio situaciju u kojoj je jedna osoba Munjas ili Munjes zajedno s drugim osobama iz iste grupe odlazila u pravcu kuće Grga Pešuta, te da je iste kada su išli u smjeru kuće Grga Pešuta prolazili pokraj kuće imenovanog svjedoka (op. Ante Pešuta) a kada je imenovani (op. Ante Pešut) prepoznao u toj grupi optuženika kojemu da je čak viknuo „žuti što vi tu radite“, pri čemu je kazao da je sve osobe iz odnosne grupe lijepo vidio jer da su se i okretali, a za optuženika Nikolu Munjesa je kazao da je visine 175 centimetara, oštre žute boje kose – neprirodne bje za predmetnu sredinu, da je inkriminiranog dana bio mlađe životne dobi, da je bio „nabrijan“ jer da je non – stop „vrdao“ puškom gore – dolje, da se pravio „kao specijalac“, da ne može kazati točnu duljinu kose, no da je bila normalne dužine 2, 3 do 5, 6 centimetara, da mu boju očiju nije zapamtio, da mu „faca“ nije bila jajolika, već koštunjava, da nije imao ni brkove ni bradu, da je imao više „šiljasti“ nego „prčasti“ nos, da je optuženika Nikolu Munjesa vidio i prije inkriminiranog dana i to po Benkovcu. Kada je pogledao

optuženika koji je držao broj „3“ i stajao u redu s još četiri slične osobe, imenovani je svjedok (op. Ante Pešut) kazao da mu je osoba „broj 3“ od tada poznata i to po očima, nosu i ustima, da mu druge osobe iz reda nisu poznate, te da te osobe s rednim brojevima „1“, „2“, „4“ i „5“ – „nisu“, te da je jedino osoba s brojem „3“ – ta osoba. Prilikom navedene radnje prepoznavanja svjedok Ante Pešut bio je uzbuđen što se ocijenilo po jakim udisajima i izdisajima, nadalje bio je zapuhan, te se u konačnici uhvatio rukom za srce. (list 163 – 164 spisa)

Iz nalaza i mišljenja vještakinje psihijatrijske struke prim. dr. sc. Elizabete Dadić – Hero proizlazi da je optuženik Nikola Munjes emocionalno nezrela osoba sa razvijenim disocijalnim poremećajem ličnosti, da ne boluje od prave i trajne duševne bolesti, da je u vrijeme počinjenja kaznenog djela bio ubrojav. (list 192 – 203 spisa)

Iz liječničke dokumentacije, odnosno zdravstvenog kartona za optuženika Nikolu Munjesa, proizlazi koji se vodi u Zatvoru u Zadru proizlazi da je liječnički pregledan u dva navrata od strane doc. dr. sc. Emila Žampere spec. Neuropsihijatra i to dana 26. listopada 2010. godine kada mu nije propisana terapija i 07. siječnja 2011. godine kada mu je propisana terapija „normabel“. (list 204 – 206 spisa)

Izvršen je uvid u tri fotoelaborata sačinjena od strane Policijske uprave zadarske tijekom obavljanja prepoznavanja optuženika Nikole Munjesa od strane svjedoka Grge Pešuta, Duje Pešuta i Ante Pešuta. (list spisa 176 - 181).

Izvršen je uvid u fotografije na kojima je fotografiran i optuženik i to iz vremena neposredno prije inkriminiranog dana. (list spisa 174 i 175).

Iz izvotka iz kaznene evidencije za optuženika Nikolu Munjesa proizlazi da je imenovani optuženik osuđivan po presudi Županijskog suda u Zadru poslovnog broja K-36/95 od 09. listopada 1995. godine, pravomoćne dana 06. studenog 1995. godine zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske na kaznu zatvora u trajanju od devet (9) godina. (list 156, odnosno 165 spisa)

Na temelju tako provedenog dokaznog postupka, uzimanjem svih provedenih dokaza zasebno i skupno, te stavljanjem istih i pojedinačno i skupno u samu svezu s obranom optuženika Nikole Munjesa, ovaj sud drži da je u cijelosti dokazano da je optuženik počinio predmetno i inkriminirano kazneno djelo iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, poradi čega je valjalo odlučiti da ranija presuda ovog suda (poslovni broj K-36/95) od 09. listopada 1995. godine, pravomoćna dana 06. studenog 1995. godine, kojom je presudom optuženik Nikola Munjes proglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od devet (9) godina zbog rečenog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske – u cijelosti ostaje na snazi.

Po stavu ovog suda inkriminirani događaj zbio se upravo inkriminiranog dana – 22. rujna 1991. godine. Naime, da je tome tako proizlazi iz iskaza svjedoka Duje Pešuta i svjedoka Grge Pešuta. Svjedok Dujo Pešut je glede toga, kazao – da se više ne sjeća datuma, ali da se sjeća da su u nedjelju krajem mjeseca rujna 1991. godine radili na seoskom putu, da je toga dana u poslijepodnevnim satima (op. oko

17,00 sati) išao na telefon obaviti telefonski razgovor, kada da se zbio inkriminirani događaj. Svjedok Grgo Pešut je u svom svjedočkom iskazu kazao da je dana 22. rujna 1991. godine radio sa više mještana među kojima je bio i Duje Pešut na seoskom putu, da su nakon obavljenog posla ručali i da je poslije ručka, dakle također u poslijepodnevnim satima otišao kući. Također je svjedok Grgo Pešut kada je navodio pojedinosti prilikom opisa počinitelja djela, neposredno prije prepoznavanja, kazao da se dotični inkriminirani događaj zbio u nedjelju – dana 22. ili 23. rujna 1991. godine.

Dakle, iz takvih suglasnih iskaza svjedoka Duje Pešuta i Grga Pešuta nedvojbeno proizlazi da su tu nedjelju – koncem mjeseca rujna radili na seoskom putu nakon čega da se u poslijepodnevnim satima zbio inkriminirani događaj, a da se inkriminirani događaj dogodio doista dana 22. rujna 1991. godine proizlazi pored suglasnih iskaza svjedoka Duje i Grga Pešuta i stoga što je i kalendarski gledano 22. rujna 1991. godine bila – nedjelja, a uz sve ovo rečeno potkrjepljuje i iskaz svjedoka Ante Pešuta.

Te inkriminirane nedjelje, dakle, dana 22. rujna 1991. godine Dujo Pešut i Grgo Pešut zajedno su (kako je već i rečeno) radili su na seoskom putu u Perušiću, što također proizlazi iz njihovih suglasnih iskaza, te po suglasnim iskazima imenovanih svjedoka također proizlazi da su imenovani svaki ponaosob odnosno zasebno, potom bili dovedeni i „ukrcani“ u – vojni, odnosno milicijski automobil od strane „Martićevaca“ odnosno od strane milicije SAO krajine, te potom iz Perušića odvedeni navedenim vojnim (milicijskim) automobilom u stanicu milicije SAO krajine u Benkovac, a da je tome tako proizlazi i iz iskaza svjedoka Ante Pešuta.

Svjedok Dujo Pešut kazao je da je nakon obavljanja tih poslova na seoskom putu poslijepodne išao na telefon u Perušić Donji obaviti razgovor, da ga je u povratku zatekla grupa naoružanih uniformiranih četnika – „Martićevaca“ (dakle, pripadnika milicije SAO krajine) među kojima da je bio i optuženik Nikola Munjes koji da je tu naoružanu grupu milicije SAO krajine i vodio, no da se je on, tj. optuženik Nikola Munjes potom s dijelom te uniformirane grupe razdvojio, te otišao u drugom smjeru od djela grupe koja je ostala i vodila imenovanog svjedoka prema cca 2 kilometra udaljenom vojnom odnosno milicijskom automobilu, a kada se imenovani svjedok (op. Dujo Pešut) po nalogu te grupe „ukrcao“ u stražnji dio tog vojnog (milicijskog) automobila, da je iz istog vidio ponovno optuženika Nikolu Munjesa kada je među ostalim članovima dijela te uniformirane grupe milicije SAO krajine vodio Grgu Pešuta prema tom istom vojnom (milicijskom) automobilu, te da se Grgo Pešut također po nalogu te grupe „ukrcao“ u stražnji dio tog istog automobila.

Također i iz iskaza svjedoka Grga Pešuta proizlazi da je imenovani svjedok nakon obavljanja poslova na seoskom putu išao u svoju kuću, da je poslije podne kada je bio u svojoj kući, čuo da ga netko zove, pa da je kroz prozor od kuće vidio da mu je kuća opkoljena maskirno odjevenim osobama na kojim je uniformama pisalo „SAO“, te da je po traženju te maskirno odjevene grupe, otišao s istom i po traženju iste, u strahu, do dućana imenovanog svjedoka, a da je nakon „kontrole“ dućana po nalogu te uniformirane grupe, s tom uniformiranom grupom došao pješke do vojnog (milicijskog) auta sa sandukom u kojem je sanduku sa svake strane bila uzdužno jedna klupa, a koji je vojni (milicijski) automobil bio udaljen od njegove kuće oko 1 kilometar, da je u taj vojni (milicijski) automobil po naređenju te grupe morao ući i da

je u istom zatekao Duju Pešuta koji da je također kao i imenovani svjedok (op. Grgo Pešut) – bio vezan, te da je sjeo na klupu u stražnjem djelu tog vojnog automobila i to nasuprot Duje Pešuta.

Iz iskaza svjedoka Ante Pešuta također proizlazi da je vidio toga dana grupu uniformiranih osoba s oružjem u rukama, koja je uniformirana grupa prolazila pokraj njegove kuće i kretala se (pješke) prema kući Grga Pešuta, u kojem trenutku da (još) nije znao da je njegov brat Dujo Pešut – odveden. Imenovani je svjedok, kako je kazao, saznao da je njegov brat (op. Dujo Pešut) odveden na način što mu je toga (istoga) dana, sada pokojni Andrija Pešut kazao – „da su ga odvela trojica ili četvorica“, pa da je imenovani svjedok (op. Ante Pešut) potom otišao u „srpski“ dio Perušića u cilju da se interesira za brata Duju Pešuta, da je onda vidio da su pored njega proletjela dva vojna automobila iz kojih da se čula vika, odnosno „veseli krikovi“, te da mu je u svezi brata Duje Pešuta kada se o njemu interesirao, Jugoslav Novković kazao – da specijalna grupa harači i da on tu ne može ništa.

Dakle, iz iskaza svjedoka Duje Pešuta, Grga Pešuta i Ante Pešuta proizlazi neupitno, jasno i dokazano da je grupa uniformiranih osoba pripadnika milicije „SAO krajine“ među kojom je bio i optuženik Nikola Munjes u poslijepodnevnim satima presrela na putu Duju Pešuta, nakon čega se dio te uniformirane grupe razdvojio na način da je jedan dio te uniformirane grupe odveo Duju Pešuta prema vojnom automobilu, a drugi dio te uniformirane grupe (koji se razdvojio) među kojima je bio i optuženik Nikola Munjes otišao prema kući Grga Pešuta, kojeg su (op. Grgu Pešuta) zatekli i također odveli prema tom vojnom (milicijskom) automobilu, te su i Duju Pešuta i Grgu Pešuta „ukrcali“ u stražnji dio tog vojnog (milicijskog) automobila, te ih posjeli na klupe tako da su odnosni (op. Grgo Pešut i Dujo Pešut) sjeli jedan nasuprot drugoga, te su ih tim vojnim (milicijskim) automobilom odveli uz druge osobe hrvatske nacionalnosti u stanicu milicije u Benkovcu.

Po stavu ovog suda nije ni u čemu sporno da je među tom grupom uniformiranih milicajaca SAO krajine koja je presrela na putu Duju Pešuta, bio optuženik Nikola Munjes, kao i što također nije po stavu ovog suda ni u čemu sporno da je i potom, nakon što se ta grupa uniformiranih milicajaca SAO krajine razdvojila i išla prema kući Grga Pešuta i istog povezla prema vojnom (milicijskom) automobilu bio također – optuženik Nikola Munjes, te konačno nije po ovom sudu ni u čemu sporno da je optuženik Nikola Munjes bio u stražnjem dijelu vojnog (milicijskog) automobila u kojem su se nalazili pored ostalih i Dujo Pešut i Grgo Pešut kada se taj vojni (milicijski) automobil nastavno toga dana nastavio kretati iz Perušića prema Benkovcu.

Naime, da je optuženik Nikola Munjes doista bio član odnosno pripadnik te grupe uniformiranih milicajaca SAO krajine koja je postupala inkriminiranog dana (22. rujna 1991. godine), proizlazi prije svega iz iskaza svjedoka Ante Pešuta, kao i iz iskaza svjedoka Duje Pešuta, a tek podredno i temeljem provedenog prepoznavanja od strane svjedoka Ante Pešuta.

S tim u svezi valja kazati da je svjedok Ante Pešut kazao, da je optuženika Nikolu Munjesa poznavao od ranije kada ga je znao viđati i na gradilištima i u Benkovcu. Također je svjedok Ante Pešut u vezi toga kazao da je inkriminiranog dana tu osobu (op. optuženika Nikolu Munjesa) vidio i prepoznao kada je išla cestom

zajedno s drugim članovima svoje grupe prema kući Gрге Pešuta, što da je nakon inkriminiranog događaja kada mu je Dujo Pešut opisao tu osobu u vidu da mu je kazao da je ta osoba „plava“ osoba, osoba nižeg rasta, mršavija osoba, – ovome rekao da je tu osobu toga dana kada je išla prema kući Gрге Pešuta vidio i da je ta osoba – Nikola Munjes.

Za istaći je pri tom da je svjedok Ante Pešut kazao da je vidio inkriminiranog dana kada su kod njegove kuće prolazili uniformirani milicajci SAO krajine samo dva pripadnika „plave boje“ i to optuženika Nikolu Munjesa i Novicu Berbera, no kazao je da kada mu je Duje Pešut opisao tog počinitelja (koji ga je inkriminiranog dana i tukao i uboo) kazavši da je taj mršav, plav, sitan, da je imenovani svjedok (op. Ante Pešut) kazao Duji Pešutu da je ta osoba – Nikola Munjes , pri čemu je nastavno kazao glede Novice Berbera da je Novica Berber osoba također nižeg rasta kao i optuženik Nikola Munjes, ali da Novica Berber nije mršav kao i optuženik Nikola Munjes, da Novica Berber ima „prčasti“ nos koji je nos drugačiji od nosa optuženika Nikole Munjesa, da glava Novice Berbera nije ni izbliza slična glavi optuženika Nikole Munjesa, da je boja kose Novice Berbera više smeđa za razliku od kose optuženika Nikole Munjesa koja da je tada bila crveno – žuta, a pri tome je svjedok Ante Pešut kazao da Dujo Pešut od rođenja poznaje Novicu Berbera. Konačno Novica Berber nije otišao iz Perušića vojnim (milicijskim) automobilom inkriminiranog dana iz Perušića u Benkovac, već je ostao u Perušiću, što proizlazi iz iskaza svjedoka Ante Pešuta, koji ga je (op. Ante Pešut) toga (inkriminiranog) dana kada je tražio brata Duju Pešuta vidio u Perušiću i to kada je već iz Perušića prema Benkovcu vojni (milicijski) automobil s Dujom Pešutom i Grgom Pešutom, milicajcima SAO krajine među kojima je bio i optuženik Nikola Munjes – krenuo (prema Benkovcu). Ovo govori da se Dujo Pešut ne bi bio ispitivao ni kod koga da je počinitelj inkriminiranog djela prema njemu bio Novica Berber, ovo stoga što je Dujo Pešut poznao Novicu Berbera – od rođenja.

Kako je dakle, optuženik Nikola Munjes inkriminiranog dana 22. rujna 1991. godine, nakon što je zaustavio s grupom milicajaca SAO krajine – civila Duju Pešuta na putu, te se razdvojio s dijelom grupe milicajaca SAO krajine i išao prema civilnoj kući civila Gрге Pešuta, te prolazio pokraj kuće Ante Pešuta, te imajući u vidu da ga je Ante Pešut tada vidio i to u trenutcima kada je prolazio pokraj njegove kuće, te da ga je Ante Pešut tada i prepoznao, te štoviše i obratio mu se riječima „žuti što ti tu radiš“, te imajući u vidu i činjenicu da je osobu optuženika Nikole Munjesa – Ante Pešut viđao i ranije kako na gradilištima, tako i u Benkovcu, što znači da ju je i od ranije, dakle i prije inkriminiranog dana – viđao, a time i – poznao, to je neupitno i jasno, te u cijelosti dokazano da je Ante Pešut znao da je inkriminiranog dana vidio upravo – optuženika Nikolu Munjesa među grupom uniformiranih članova milicije SAO krajine. U konačnici svjedok Ante Pešut je i nakon cca 20 godina prepoznao optuženika Nikolu Munjesa prilikom prepoznavanja i to između 5 doista sličnih osoba.

Svjedok Dujo Pešut nije poznao optuženika Nikolu Munjesa, istoga je vidio svega dva puta i to 16. rujna 1991. godine i inkriminiranog dana tj. 22. rujna 1991. godine, a da je riječ o optuženiku Nikoli Munjesu kao pripadniku milicije SAO krajine kazao je da je saznao od svog brata Ante Pešuta nakon što ga je bratu Anti Pešutu opisao. No, svjedok Dujo Pešut je kazao da je do saznanja za optuženika Nikolu Munjesa kao člana odnosno pripadnika grupe milicajaca SAO krajine koja je „djelovala“ prema imenovanom (op. Duji Pešutu) inkriminiranog dana, saznao pored

kazivanja svoga brata Ante Pešuta i na drugi način tj. na način da su mu za to ime i prezime Nikole Munjesa kazali kad se raspitivao o osobi koja ga je mučila – Jugoslav Novković, – Duško Bukarica i – Dragiša Pupovca koji su bili kao i optuženik Nikola Munjes – „Martićevci“, odnosno pripadnici milicije SAO krajine.

Dakle, ne samo da je Duji Pešutu za optuženika Nikolu Munjesa kazao brat Ante Pešut, već su to istome (op. Duji Pešutu) kazali i članovi odnosno pripadnici milicije SAO krajine Jugoslav Novković, Duško Bukarica i Dragiša Pupovac, dakle osobe kojima je „pripadao“ i sam optuženik Nikola Munjes i koje su (netom navedene osobe) neupitno poznavale optuženika Nikolu Munjesa jer kako je i rečeno i optuženik Nikola Munjes je također bio član, odnosno pripadnik milicije SAO krajine kao i Jugoslav Novković, Duško Bukarica i Dragiša Pupovac. U konačnici je svjedok Dujo Pešut kazao da je optuženik Nikola Munjes sa svojom žutom kosom odskakao od ostalih „martićevaca“, pa kada se vidi njegova boja kose sa fotografije od 21. rujna 1991. godine (list 175 i 174 spisa), doista se zaključuje da je po boji kose iz tog vremena optuženik Nikola Munjes zaista „odskakao“ od drugih osoba.

Valoriziranjem i uzimanjem u obzir rečenog, okolnost što Duje Pešut i Grgo Pešut nisu po proteku skoro 20 godina prepoznali u radnji prepoznavanja optuženika Nikolu Munjesa nije od značaja, no svakako je za reći da je od dana inkriminacije proteklo skoro 20 godina, da osobe pa tako nesumnjivo i optuženik Nikola Munjes u tom vremenskom periodu nesporno prirodno promijene svoj izgled, odnosno „crte lica“, što je u konačnici vidljivo i iz usporedbe fotografije optuženika Nikole Munjesa od 21. rujna 1991. godine (list 174 i 175 spisa) s fotografijama optuženika od 17. siječnja 2011. godine koje su potonje sačinjene od Policijske uprave zadarske prilikom prepoznavanja (list 176 – 181 spisa), pa kada se uzme pored toga u obzir i činjenice odnosno okolnosti da je Dujo Pešut svega dva puta prije prepoznavanja vidio još 1991. godine optuženika Nikolu Munjesa, da je svjedok Dujo Pešut bio u vrijeme inkriminacije kada ga je posljednji puta vidio – tučen, mučen i okrvavljen, kao i da nije smio niti gledati jer mu je takvo što bilo zabranjeno od strane nazočnih pripadnika milicije SAO krajine, te da se nesumnjivo tada nalazio i u strahu za svoj osobni život, a da svjedok Grgo Pešut nikada prije, a ni poslije inkriminacije nije vidio optuženika Nikolu Munjesa, da je i svjedok Grgo Pešut inkriminiranog dana bio također i tučen i mučen i okrvavljen, te da je zbog mučenja i zadobivenih ozljeda vidio sve kroz „maglu“, te da ni on nije smio slobodno gledati što se događa jer je i njemu takvo što bilo zabranjeno od strane nazočnih pripadnika milicije SAO krajine, te da se i on nalazio u strahu za svoj osobni život, to sve rečeno predstavlja po ovom sudu nesumnjivo objektivne okolnosti zašto od strane Grge Pešuta i Duje Pešuta optuženik Nikola Munjes po proteku od skoro 20 godina nije prepoznat, no ponavlja se da ova okolnost što optuženik Nikola Munjes nije prepoznat od strane Duje Pešuta i Grge Pešuta nije od relevantnog značaja kada se uzmu u obzir utvrđenja ranije navedena, u ovom obrazloženju. Rečeno, također govori zašto Dujo Pešut nije egzaktno kazao odnosno pokazao osobu optuženika Nikole Munjesa ni na fotografiji od 21. rujna 1991. godine sa lista 175 i 174 spisa

Sud uzimanjem u obzir svega naprijed navedenog, nije prihvatio obranu optuženika kada je u obrani porekao da je u predmetnim inkriminacijama učestvovao, braneći se da je tog inkriminiranog dana (op. 22. rujna 1991. godine) u inkriminirano vrijeme bio u Benkovcu i da je toga dana bio slobodan od obavljanja dužnosti u

miliciji SAO krajine, jer je takva obrana smišljena i usmjerena samo i isključivo ka eskulpaciji od kaznene odgovornosti.

Stoga, po stavu ovog suda ni u čemu nije upitno, već nedvojbeno, jasno i u cijelosti dokazano da je optuženik Nikola Munjes inkriminiranog dana sudjelovao u inkriminaciji kao uniformirani pripadnik grupe milicije SAO krajine, pri čemu se ističe da činjenicu da je optuženik Nikola Munjes bio pripadnik milicije SAO krajine (tzv. Martićevac) ni sam optuženik Nikola Munjes ne poriče, već naprotiv, u svojoj obrani – priznaje.

Optuženik Nikola Munjes je kao član tzv. „Martićevaca“, odnosno kao tada aktivni milicioner milicije SAO krajine slijedio na hrvatskom privremeno okupiranom području benkovačkog kraja, odnosno zadarskog zaleđa – srpsku politiku, na koji je način sudjelovao u prijetnjama i fizičkom zlostavljanju i mučenju mještana hrvatske nacionalnosti inkriminiranog dana 22. rujna 1991. godine, kada je postupao protivno članku 3. stavka 1. a i c Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, prihvaćene u Ženevi 1949. godine i članku 4. Dopunskog protokola uz tu konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol III), obzirom da je vršio osobni fizički napad kao uniformirani član milicije SAO krajine na civilnu osobu Duju Pešuta kojeg je mučio, tukao i uopće prema njemu, bez ikakvog povoda i razloga jednostavno rečeno – nečovječno i zvjerski postupao.

Naime, svjedok Dujo Pešut je nedvosmisleno i jasno kazao da ga je optuženik Nikola Munjes tijekom vožnje iz Perušića prema Benkovcu više od 100 puta udario rukom po vratu trenirajući „karate udarce“ pri čemu valja kazati da je i sam optuženik u svojoj obrani kazao da je za vrijeme školovanja trenirao – karate. Nadalje svjedok Dujo Pešut je kazao da ga je optuženik Nikola Munjes udarao i po glavi, da ga je optuženik Nikola Munjes pokušao ugristi otraga za vrat, pa kada na takav način nije uspio rasparati mu kožu i „pustiti krv“, da je optuženik Nikola Munjes iz čizme izvadio bajunet i da mu je bajunetom zarezao vrat sa stražnje strane, pri čemu da je optuženik Nikola Munjes govorio – „da se hoće napiti ustaške krvi“, da mu je to sve optuženik Nikola Munjes radio iza leđa pa da nije uspio te nečovječne čine vidjeti, ali da je imenovani svjedok (op. Dujo Pešut) kako je kazao osjetio da mu optuženik Nikola Munjes nešto radi po vratu u vidu kao da – „pije“ pri čemu da mu se optuženik Nikola Munjes nalazio s desne strane, a da je imenovanog svjedoka, u tim trenucima, jedan drugi pripadnik milicije SAO krajine koji se nalazio ispred, imenovanog svjedoka držao za kosu te da mu je spustio glavu prema koljenima kada ga je optuženik Nikola Munjes uboo u vrat i pio, odnosno lizao krv. Glede toga kazao je da mu je zadao dvije rane jednu manju i drugu veću, da mu je košulja od krvi bila potpuno krvava ovo i od ozlijede arkade koju je također zadobio od udarca optuženika Nikole Munjesa, pri čemu je svjedok Dujo Pešut istakao da je bio, odnosno nalazio se odjeven u civilu, dakle bio je – civilna osoba.

Iskaz svjedoka Duje Pešuta je u cijelosti ovaj sud prihvatio, pa tako i u potpunosti navedenom djelu, jer je isti svjedočki iskaz sudu djelovao istinit, jasan, životan i logičan, a takav je iskaz potkrijepljen i od strane svjedoka Grge Pešuta i svjedoka „po čuvenju“ Ante Pešuta. Također je sud prihvatio u cijelosti iskaze svjedoka Grge Pešuta i Ante Pešuta kao istinite, jasne, objektivne i nadasve životne.

Naime svjedok Grgo Pešut je glede toga, odnosno tih činjenica kazao da dok su se predmetnim vojnim (milicijskim) automobilom vozili iz Perušića prema Benkovcu je jedan od uniformiranih osoba milicije SAO krajine koji je Duju Pešutu sjedio s desne strane (op. dakle optuženik Nikola Munjes) u jednom trenutku kada su bili izvan naselja, uzeo nož, pa da je imenovani svjedok ovome rekao „što radiš od pravednog čovjeka“ pa da je tada ta uniformirana osoba (op. Nikola Munjes) koji je sjedio pored Duje Pešuta u dva navrata uboo Duju Pešuta nožem, odnosno kraćim vojničkim bajunetom u vrat sa stražnje strane vrata, da je (op. Grgo Pešut) vidio da je onda ta uniformirana osoba dakle optuženik Nikola Munjes prstom obrisala krv s noža i polizala tu krv s toga prsta, te je kazao da je taj koji je to Duju Pešutu učinio govorio „da se ustaše i zmije treba tući u glavu“. Okolnost što Grgo Pešut u svom svjedočkom iskazu nije kazao da je optuženik Nikola Munjes lizao krv odnosno pio krv Duju Pešutu, a kako je to rekao Duju Pešut, je životno i logično jer je Grgo Pešut imao ograničen vidokrug, jer kako je naprijed navedeno i obrazloženo Grgo Pešut nije smio gledati gdje on hoće, dakle nije mogao niti smio pratiti cjeokupnu situaciju jer mu je to bilo zabranjeno od strane pripadnika milicije SAO Krajine koji su se nalazili u tom trenutku u vojnom (milicijskom) automobilu.

Svjedok Ante Pešut u vezi navedenih činjenica je kazao da kada je vidio brata Duju Pešuta neposredno poslije inkriminacije, da je Duju Pešut bio modar po glavi, rukama, da je sa stražnje strane vrata bio izrezan, da je imao i puknutu arkadu, da je kazao da je bio od strane počinitelja najviše tučen u vrat, te da ga je počinitelj ozlijedio vojničkim bajunetom za vrat, a potom da mu je taj počinitelj – „lizao krv“ i da mu je rekao – „da se ustaše i zmije tuku po glavi“.

Dakle, iz takvih suglasnih iskaza svjedoka Duje Pešuta i Grga Pešuta, potkrijepljenih iskazom svjedoka „po čuvenju“ Ante Pešuta, u ovome dijelu, proizlaze jasne i u cijelosti dokazane činjenice iz opisa djela, odnosno da je optuženik Nikola Munjes Duju Pešuta tukao nogama i rukama, te kundakom puške, da ga je potom i ugrizao za vrat govoreći mu da će se napiti ustaške krvi, pa kada mu nije uspio zubima pregristi kožu na vratu, onda je bajunetom zarezao vrat i pio krv Duje Pešuta, te kazao da se ustaše i zmije tuku po glavi, a da je Duju Pešut bio doista i bajunetom uboden u dio iz vrata proizlazi pored svjedočkih kazivanja samog Duje Pešuta i Grga Pešuta i iz svjedočkog iskaza Ante Pešuta koji je tu ozljedu na vratu Duje Pešuta neposredno i sam vidio nakon samog inkriminiranog događaja, odnosno kada je Duju Pešuta vidio kad je pušten iz milicije u Benkovcu.

Takvo činjenje odnosno ponašanje počinitelja inkriminiranog djela, odnosno optuženika Nikole Munjesa – koji je tempore criminis bio ubrojiv (što proizlazi iz nalaza i mišljenja vještakinje psihijatrijske struke prim. dr. sc. Elizabete Dadić – Hero koji je nalaz i mišljenje imenovane vještakinje sud u cijelosti prihvatio kao stručan, jasan i objektivan) – predstavlja kršenje pravila međunarodnog prava, odnosno takvim je činjenjem optuženik Nikola Munjes prekršio članak 3. stavak 1. a i c Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, prihvaćene u Ženevi 12. kolovoza 1949. godine, kao i članak 4. Dopunskog protokola uz tu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol III), jer odredba članka 3. stavak 1. a i c jasno propisuje zabranu nasilja protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstva, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja (točka a) i povredu osobnog dostojanstva, osobito uvredljive i ponižavajuće postupke (točka c); pa imajući rečeno u vidu, te činjenicu da je optuženik prekršio navedene odredbe Konvencije, a time i

Dopunskog protokola uz tu Konvenciju ovaj sud zaključuje da je dokazano da je optuženik Nikola Munjes počinio predmetno kazneno djelo iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske jer je za vrijeme oružanog sukoba izvršio napad i nasilno i okrutno postupao prema tijelu civila Duju Pešuta, mučio ga, te uopće nečovječno i zvjerski prema njemu postupao, te prema istome tj. Duji Pešutu primijenio mjere terora bez ikakvog povoda i razloga.

Razlog, odnosno osnovu poduzimanja takvog terora, takvog mučenja, zvjerskog i nečovječnog postupanja optuženik Nikola Munjes našao je prvenstveno u činjenici što je Dujo Pešut Hrvat, osoba hrvatske nacionalnosti, što je Dujo Pešut bio jedna od utjecajnijih osoba toga kraja obzirom da je bio viđenija osoba koja je imala dobru radnu poziciju u banci u kojoj je bio zaposlen, te zbog toga što su ga neosnovano teretili da je zajedno s Hrvatom Grgom Pešutom kao vlasnikom dućana u Perušiću posredovao u nabavci brašna za potrebe hrvatske vojske, odnosno MUP-a i da je brašno prevezeno u Biograd na moru, a što nije bila istina poradi čega su istu večer Grgo Pešut i Dujo Pešut bili pušteni iz milicije u Benkovcu jer ima takvo što nisu uspjeli utvrditi. No, za istaći je da je optuženikovo postupanje kao pripadnika milicije SAO Krajine bez obzira na postojanje sumnje u vidu nabavke brašna za potvrde HV-a odnosno MUP RH, te s tim u svezi učešće u tome Duje Pešuta, takvo što ni po čemu nije predstavljalo osnov za mučenje, zvjersko postupanje, vezivanje i dr. prema civilnoj osobi Duji Pešutu od strane optuženika, već je osnov takvog zvjerstva odnosno zvjerskog postupanja optuženika bio prioritetni taj što je Dujo Pešut Hrvat, dakle osoba druge nacionalnosti od optuženika koji je srpske nacionalnosti.

Rezimeom svega rečenog i obrazloženog po stavu ovog suda dokazano je i u obnovljenom postupku da je optuženik Nikola Munjes počinio inkriminirano djelo iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, u kojem je počinjenju postupao izravnom namjerom, dakle znanjem i htijenjem, pa je sud stoga nakon obnovljenog kaznenog postupka, odlučio da je temeljem odredbe članka 411. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku prijašnju presudu ovoga suda poslovnog broja K-36/95 od 09. listopada 1995. godine, pravomoćne dana 06. studenog 1995. godine u odnosu na optuženika Nikolu Munjesa – valjalo u cijelosti ostaviti na snazi.

Naime prijašnjom presudom (poslovnog broja K-36/95), a kojom je presudom optuženik Nikola Munjes zbog predmetnog i navedenog kaznenog djela bio osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina, imajući u vidu da je i u obnovljenom kaznenom postupku i presudi (poslovnog broja 4 K-52/10) činjenični supstrat tj. činjenični opis presude ostao isti kao i u prijašnjoj presudi (K-36/95), obzirom da je presudom u obnovljenom postupku (4 K-52/10) odlučeno da prijašnja presuda (K-36/95) u cijelosti ostaje na snazi, to je stoga valjalo i ovom presudom povodom obnovljenog kaznenog postupka (poslovnog broja 4 K-52/10) zatvorsku kaznu u trajanju od 9 (devet) godina na koju je zatvorsku kaznu optuženik Nikola Munjes bio osuđen i prijašnjom presudom – ostaviti na snazi.

Uzimajući u obzir kao olakotno optuženikovu mlađu životnu dob (u vrijeme počinjenja djela bio je star 23 godine), te njegovu neosuđivanost; te uzimajući u obzir kao otegotno optuženikovu upornost, odlučnost, bezobzirnost, svirepost, mržnju, krajnju bezosjećajnost te nespornu činjenicu narušenja zdravlja Duje Pešuta i straha kojeg je trpio, a koji je strah nesporno uzrokovan počinjenjem kaznenog djela

optuženika Nikole Munjesa, koje navedene olakotne i otegotne okolnosti uz samu težinu djela i same društvene opasnosti takvog kaznenog djela te propisani minimum i maksimum propisane kazne za predmetno kazneno djelo, po stavu ovog suda u cijelosti opravdavaju kaznu zatvora u trajanju od devet (9) godina.

Ovaj sud drži da je navedena zatvorska kazna u trajanju od devet (9) godina primjerena kako težini djela, tako i osobi optuženika, te da će kao takva postići svoju opću svrhu i svrhu kažnjavanja u cijelosti.

U izrečenu kaznu zatvora u trajanju od devet (9) godina optuženiku Nikoli Munjesu uračunava se vrijeme koje je proveo u ekstradicijskom pritvoru i pritvoru Zatvora u Zadru i to od 23. ožujka 2010. godine od 00,00 sati, pa nadalje.

Konačno, optuženik Nikola Munjes u dužan je i u obvezi naknaditi troškove kaznenog postupka i to stvarnog troška koji se odnosi na trošak vještakinje psihijatrijske struke prim. dr. sc. Elizabete Dadić – Hero u iznosu od 4.920,00 kuna, te paušalan trošak kaznenog postupka u iznosu od 3.000,00 kuna koji je paušalan trošak odmjerjen sukladno težini i dužini trajanja kaznenog postupka, poduzetim radnjama, te samih imovnih i opće životnih prilika optuženika Nikole Munjesa koji je nesporno radno sposobna osoba.

Sud je po osnovi odredbe članka 322. stavak 4. točka 2. Zakona o kaznenom postupku kao nevažan prijedlog odbio dokazni prijedlog obrane da se ispituju svjedoci na okolnosti alibija optuženika Nikole Munjesa jer su osobe na koje je aludirala obrana i to Siniša Matić, Velimir Pupovac, Zoran Opačić i Dušan Alavanja – za događaj saznale iz novina, a kako to u konačnici stoji u dopisu s lista 219 spisa, pa dakle kako znaju za inkriminirani događaj iz novina to je jasno da bi isti na okolnost alibija optuženika znali što će i kako svjedočiti. No, dotične osobe ni sam optuženik ne navodi u svojoj obrani, iz njegove obrane proizlazi da je bio u Benkovcu inkriminiranog dana, ali ne navodi u svojoj obrani nikakvu korelaciju a niti odnos između sebe i tih osoba toga inkriminiranog dana, no kada se uzmu u obzir sva naprijed navedena utvrđenja u ovom obrazloženju proizlazi da je doista nevažno ispitivati odnosne osobe kao svjedoke, pa je sud stoga predmetni dokazni prijedlog kao nevažan odbio.

Po osnovi odredbe članka 322. stavak 4. točka 2. Zakona o kaznenom postupku, sud je kao nevažan prijedlog odbio dokazni prijedlog obrane da se od Policijske postaje Benkovac zatraži dokumentacija koja bi se odnosila na sudjelovanje optuženika u miliciji odnosno „Martićevcima“ SAO krajine, ovo stoga što po dopisu Policijske postaje Benkovac od 26. studenog 2010. godine proizlazi da arhiva iz 1991. godine nije zatečena, a uz to sudjelovanje optuženika u miliciji SAO krajine je neupitno jer je svoje sudjelovanje u miliciji SAO krajine i sam optuženik u svojoj obrani priznao, pa je i taj dokazni prijedlog valjalo iz tih razloga odbiti kao nevažan.

Sud je po osnovi odredbe članka 322. stavak 4. točka 1. Zakona o kaznenom postupku kao nedopušten odbio dokazni prijedlog obrane da se ispita svjedok Ive Kardum kao potpisnik krivične prijave, a na okolnosti utvrđenja dana inkriminiranog događaja. Naime, krivična se prijava sastavlja temeljem spoznaja odnosno temeljem informativnih ili obavijesnih razgovora s građanima, te službene bilješke policije koje

sadrže navode građana nisu dokaz, pa stoga se ne može niti smije ispitati potpisnik krivične prijave na okolnosti inkriminacije odnosno dana inkriminiranog događaja, jer je skriptor krivične prijave do saznanja došao iz službenih bilješki o obavljenim informativnim ili obavijesnim razgovorima s građanima, koje, ponavlja se – nisu dokaz, pa je taj dokazni prijedlog odbijen kao nedopušten.

Nadalje je sud po osnovi odredbe članka 322. stavak 4. točka 1. Zakona o kaznenom postupku kao nejasan i nepotpun dokazni prijedlog obrane da se od Vojnog suda pribavi dokumentacija vezana za inkriminirani događaj jer je takav dokazni prijedlog i nepotpun i nejasan, nije se navelo niti po predlagatelju objasnilo koju točno dokumentaciju predlaže niti iz kojeg spisa, a niti je navedeno poradi koje okolnosti se pribavljanje dokumentacije predlaže, pa je stoga valjalo i taj dokazni prijedlog obrane odbiti kao nejasan i nepotpun. Pored toga takav dokazni prijedlog je i nevažan kada se uzme u obzir sva utvrđenja navedena u ovom obrazloženju.

Konačno je sud rješenjem (list 182 spisa) po osnovi odredbe članka 331. stavak 2. u svezi članka 78. i članka 9. Zakona o kaznenom postupku odlučio da se iz sudskog spisa izdvoje kao nezakoniti dokazi uredovne bilješke Policijske uprave zadarske o obavljenim informativnim razgovorima s Dujom Pešutom (list 4,5, 21 i 22 spisa), s Grgom Pešutom (list 23 i 24 spisa), te je odlučeno da se odnosni listovi spisa po pravomoćnosti rješenja izdvoje i zatvore u poseban omot i predaju istražnom sucu ovoga suda na daljnje čuvanje, te je po donošenju ovog rješenja sud odlučio odmah nastaviti s glavnom raspravom što znači da se protiv ovog rješenja o izdvajanju službenih bilješki iz spisa, stranke mogu žaliti žalbom protiv presude.

O imovinsko pravnom zahtjevu sud nije niti odlučivao, jer isti od strane oštećenika Duje Pešuta nije niti postavljen.

Slijedom svega naprijed iznijetog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zadru, 04. veljače 2011. godine

ZAPISNIČAR

Renata Roginek, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Boris Radman, v.r.

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo podnijeti žalbu. Žalba se podnosi u pisanom obliku **u roku od 15 dana** računajući od dana prijema pismenog otpavka presude, u dovoljnom broju primjeraka za prvostupanjski i drugostupanjski sud, te za protivnu stranku, putem ovog suda, a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske. Ako je presuda dostavljena i optuženiku i branitelju, ali u različite dane, žalbeni rok se računa od kasnijeg dana.

Žalbom se presuda može pobijati zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog odluke o kazni i troškovima kaznenog postupka.

DNA:

1. Županijsko državno odvjetništvo u Zadru, broj KT-14/95 (u dva primjerka)
2. Optuženik Nikola Munjes – Zatvor u Zadru
3. Branitelj optuženika Slaven Dmitrović – odvjetnik iz Zadra
4. U spis

ispravnost ovog prijep
zvornikom ovjerava
Ovlašteni službenik su

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.